

PRAKALBA

Šitai, mieli žemaičiai, jums pasakas į rankas duodame, ne iš kitos kokios kalbos perguldytas*, bet prigimtoji mūsų kalboj surašytas. Jūs tikrai, mieli žemaičiai, su meilinga širdžia teikitės priimti!

Senose gadynėse** kone visi išminties ir teisybės mokytojai savo pamokslus per pasakas arba prilyginimus žmonėms pranešdavo. Galime daug tokių paveikslų ir parodų išrasti ir išaiškinti, mūsų vienok prakalbos kitas yra galas. Be to, dar kiekvienas ir tarp žemaičių rasis, kursai tą teisybę darodys, primindams pamokslus senųjų tėvų, per prilyginimus išguldytus. *Ezopą* vienok grikoną, frigionų žemėje penkis šimtus keturias dešimtis ir devynis metus pirm Kristaus užgimimo iš vargdieniškų tėvų gimusį, pirmuoju išrastoju pasakų esant visi senų dienų rašytojai tvirtina. Pagal visotimą žinią jis yra pirmas, kurs, vaikščiodamas per grikonų žemes, savo pasakas vietoj didžiųjų pamokslų vartodavo; tąpat ir kiti mokytojai rytų žemės darydavo. Sekančiose vienok po jo gadynėse pasakos darbu daugio rašytojų tapo. – Jau grikonys, Ezopo paminkslą garbėje laikydami, jo pasakas į knygas liepė surašyti; kurios tuo kartu liuosoj*** kalboj ištaisytos lig šiuomet užsilaiko. Ne gana to, dar daug kitų atsirado, kurie eilėmis, tai yra surišta kalba, jas rašyti pasigundo. Tokiu būdu pas rymionis *Fedras*, pas prancūzus *Lafontenas*, o pas lenkus garsingas *Krasickis* pirmaisiais pasakų rašytojais pasirodė.

Rados vienok vyrai, kurie, neužmiršdami ir neniekindami prigimtos savo žemaitiškos kalbos, bandė ir joj rašyti pasakas ir tame daikte juk paskutiniaus nepasiliko; nesang jie dar darodė, jog lygiai, tai yra taip gražiai ir dailiai, gali žemaitiškoj kalboj ką nors rašyti ir aukštas giesmes ir dainas dainuoti, kaip ir kitose jau išdailintose kalbose. Negana to, dar anie savo raštais patvirtino, kad mes žemaitiškoj kalboj, taip kaip senų dienų grikonai ir rymionys savo kalbose, eiles *pėdomis*, tai yra mieromis, galime rašyti.

Tokiu vyru yra Krizas Donelaitis, iš lietuviškų gundytojų Lazdynėlių kieme, parapijos Žirgupėnų, Prūsuoje, metuose 1714 gimęs. Karaliaučiuje Dievo moksle išmokintas, Tolminkiemio plebonu**** pastojo metuose 1743, kur garbėje metuse 1780 numirė. Tas dievotarnis ir dievobaimingas, ir pilnas teisingos dvasios vyras ne tikrai pasakas, kurias gale šių knygelių randate, bet dar ir kitas aukštas giesmes: *apie pavasario linksmybes, vasaros darbus, rudenio gėrybes ir žiemos rūpesčius* išmislijo****, kurios vertos yra, kad kožnas***** lietuvininkas ar žemaitis, savo tėviškę mylįs, jas skaitytų. – Garbingas ir didžiai mokytas vyras *Dr. L. G. Rėza* išdavė tas jo aukštas giesmes su vokišku išguldytu Karaliaučiuje metuose 1818, po antrašu: *Das Jahr in vier Gesängen, ein ländliches Epos aus dem Litthauischen des Christian Donaleitis, genannt Donalitus, in gleichem Versmaaß ins Deutsche übertragen*. Šičia tas patsai Rėza ilgą ir labai mokytą pratarimą yra vokiškai rašęs, kur plačiai apie Donelaičio gyvatą ir darbus, kaipo didį ir mažne pirmą dainuotoją Lėtų žemės, pasakoja. Iš čia dar dasižinojome, kad Donelaitis ir gromatas* tuo pačiu būdu – eilėmis – rašė, bet tos nebspaustos rankos raštuose guli.

* Perguldyti – išversti. (Red.)

** Senose gadynėse – senais laikais. (Red.)

*** Liuosas – laisvas. (Red.)

**** Plebonas – klebonas. (Red.)

***** Išmislyti – išgalvoti, prasimanyti. (Red.)

***** Kožnas – kiekvienas. (Red.)

* Gromata – laiškas. (Red.)

Norintiems pažinti rašymo būdą Donelaičio surištoji kalboji, tai yra eilėse, dedame šičia tyčiomis pluoštelį iš aprašo rudens:

Žemė su visais || pašaliais įmursi verkia,
Kad mūsų ratai jos || išplautą nugarą drasko.
Kur pirm du kinu || lengvai mums pavežė našta,
Jaugi dabar keturiais || arkliais pavažiuoti nepigu.
Ratas ant ašies || braškėdams sukasi sunkiai
Irgi, žemes biaurias || išplėsdams, teškina šmotais.
Vei, laukų sklypai, || visur skendėdami, maudos,
O lytus žmonėms || teškėdams nugarą skalbia.
Ak, kur dingot, giedros || jūs gi pavasario dienos,
Kaip mes, pirmąsyk || stubos atverdami langus,
Šildantį šiltos || saulės spindulį jautėm?
Lyg kaip sapnas koks, || kurį miegodami matom,
Ogi pabudę jo || po tam trumpai paminėjam,
Lygiai taip prašoko mums || su vasara džiaugsmas.

Toks yra senovės gadynių rašymo būdas pėdomis (pedes poetici), arba mieromis, eilių, tai yra surištos kalbos, rasi ir įkyrus kitiems, vienok labai gražus ir meilingas tiems, kurie moka gerai jas skaityti.

Jau minavotas garbingas vyras Rėza¹ metuose 1824 išdavė vėl knygelę, po antrašu: *Aifópas arba Páfakos iš Grykonų kalbės pergulditos per D. L. J. Rھےsa*, kur gale pridėjo Donelaičio pasakas, kurias mes šičia taipogi išduodame, nieko neatmainydami ir rašymo būdą lietuvininkų Prūsų, pagal vokišką ir griekonišką kalbą ištaisyta, užlaikydami. Jis taipogi ir šičia prie tos savo knygelės labai gražią prakalbą, bet lietuviškai rašė; o turime prisipažinti, kad mūsų pratarime dabarčiui gyvais jo žodžiais daug vietose pasakojome.

Mūsų šalyse vienok, kaip antai Žemaičiuose, nors daug esti raštininkų, kurie gražiai visokias eiles surašė, vienok, kiek mums žinoma, maž yra tokių, kurie pasakas žemaitiškai rašytų. Garsingas per visus Žemaičius ir garbingas, kaipogi mokytas vyras, Dionizas Paškevyčia, kurio plunksna daug visokiose eilėse pažįstama visiems yra, ar kuomet pasakas rašytų? – nėra žinoma! Pažįstami iš garso Žemaičių raštininkai yra Kobeckis ir Valinavyčia², bet tųdviejų vyrų raštų niekur suvokti negalėjome. Matoma taigi, kad tie visi garbingi vyrai, netrokšdami teisingos šlovės ir tuščio garso šio pasaulio, slėpdami savo darbus, didžią mokslams Žemaičių žemės atneša iškadą*.

Puolė man į rankas šešios pasakos *Simono Stanevyčios žemaičio*, nekados mokytinio³ Akademijos Vilniaus, ir tos, kaipo dailios plunksnos vaisius, vertos buvo apreiškimo šalip pasakų Donelaičio. Vienok reikalas pasakyti, kodėl Simono Stanevyčios pasakas pirmoj vietoj padėjome? Šitai ne kita kokia priežastis buvo, kaip tiktai, kad Jis yra mūsų žemės rašytojas: kad tuo tarpu Donelaitis, nors lietuvininkas, bet prūsas. – Gale pasakų Sim. Stanevyčios žem. rasite taipogi *aukštą dainą*, po antrašu „Šlovė Žemaičių“, nuo to paties raštininko rankos, kurią ir man, lietuviui, skaitant, saldu rodės ir teisingai, kaip ten parašyta yra, prasidžiugau. – Ant galo išpažinti mums reikia, kad nieko nežinome, ar šis mūsų garbingas vyras ir raštininkas Simonas Stanevyčia žemaitis daugiaus turi surašytų pasakų? Ar ir dabarčiui vis rašo? Kaip tolimi ir nebuve dar Žemaičiuose, iš niekur dasižinoti negalėjome. Vienok tikimės, jog

¹ Ir jis tuo pačiu būdu rašo eiles, kaip pažįstamos jo yra eilės ant pakajaus Tilžėj 1806 m. Veizėk knyga *Monumentam pacis*.

² Kaip sako *Kajet. Nezabitauskis* knygoj *Naujas mokslas skaytima* ant paskutinio lakšto.

* Iškada – nuostolis, žala. (Red.)

³ Kaip sako *Dienininkas Vilniaus (Dziennik Wileński)* m. 1828 Nr. 6, antrašte *Historia*, lakštas 440.

Jisai ir toliaus bengs** savo šlovingą darbą, o kaipo dar jaunas (kaip mums sakyta) ir daugiau galės išdūmoti ir surašyti. O idant Jam meilingas Dievas padėtų!

J. J. V. Lietuvis
nuo Šventos upės krašto

Rašyta Vilkmėrgėj
m. 1828, mėnesyj
birželio, dienoj 27.

PASAKOS SIMONO STANEVYČIOS ŽEMAIČIO

Lapė ir juodvarnis

Tupėdams pušj, mėšą juodvarnis turėjo,
Lapė alkana ant jo iš krūmo veizdėjo
Ir, norėdama mėšą pagauti,
Rūpinos, kaip reik varną apgauti.
Tartumei nuliūdusi pas pušj atėjo
Ir beprotj juodvarnj taip girti pradėjo:
„Kas tavo gražumo!
Kas plunksnų skaistumo!
Žodžiu tariant, iš paukščių tu esi gražiausias.
O taip tarpe jų visų gali būt pirmiausias.
O idant balsą turėtumei,
Ištikrai karaliūm būtumei.“
Žioptelėjo varns, balsą rodydamas savo,
Pametė mėšą... Lapė pagavo
Ir nubėgo tekina, nes mėsa patiko, –
Juodvarnj paliko.

Lapė ir žąsys

Lapė alkana pakiemiais bėgiojo,
Sau maisto ieškojo.
Viduj prūdo plaukančių žąsų būrj mato, –
Kaip jos klykau', kaip nardo, kaip uodegas stato.
Tyko lapė ant krašto, suskliaudusi ausis,
Pabraukusi uodegą, primerkusi akis.
Bet kad niekaip prigauti žąsų negalėjo,

** Bengti – baigti. (Red.)

Ir alkanai nuo prūdo pabėgti reikėjo:
„Kam turiu, – sako, – žąsis nekaltas draskyti!
Pritink lapei su paukščiais sandarą laikyti.“

Žmogus ir levas*

Žemaičių pasaka

Po žaliąsias girias vaikščiojo žmogus,
Ir tenai jį levas sutiko smarkus.
Abudu nemažu: viens girių ponas,
O antras laukų ir kaimų valdonas.
Tarp tokių, kaip sako, meilės nerasti,
Tą tiesą ir dabar galim suprasti.
Nesang žmogus levą kaip tikt pažino,
Tuojaus iš piktumo velniu vadino,
O kirviu, su kuriuom medžius kapojo,
Metė ing levą ir pažeidė koją.
Po kiek metų (taip jiems Dievas priliko)
Tas pats levs ir žmogus vėl susitiko.
Tuomet levas: „Žinok tai, o žmogau galingas!
Piktesnis ir už kirtį žodis neteisingas.
Užmiršau skausmą, ronos*, kad ir daug kentėjau,
O piktą žodį, kurį nuo tavęs girdėjau,
Pakol mirsiu,
Neužmiršiu.“

Aitvarai

Žemaičių pasaka

Ant sraunios upės, pagal ažuolyną seną,
Vienkiemyj, daugel metų žemaitis gyveno.
Nebuvo ten aplinkui nė jokio kaimyno,
Kurio būtų taip didi ir graži šeimyna.
Pilni tvartai galvijų, javai netelp klėtyj;
Nerasti laimingesnio cielame pasvietj**.
Buvo garsas aplinkui ir visi žinojo,
Jog namus to žemaičio aitvaras dabojo.
Kaipo lakstė patrobiais, ne vienas tai matė,
Ir, nutūpęs ant stogo, ką parnešęs, kratė.
Juk ir zolabai*** stogų nuspardyti buvo,
Ir artimiems kaimynams šiens ir javai žuvo.
Ant to garso pas žmogų atėjęs urėdas:

* Levas – liūtas. (Red.)

* Rona – žaizda. (Red.)

** Cielame pasviety – visame pasauly. (Red.)

*** Zolabas – šelmuo. (Red.)

„Ar tu, – sako, – neturi gėdos!
Aitvarą pas save laikyti!
Kaimynams iškadą daryti!“
Atsakė žmogus, dvasioj juokdamasis savo:
„Mano aitvarai neapgavo
Nei vieno
Kaimyno,
O daugiems daug gero padarė.“
Ant to žodžio urėdas tarė:
„Parodyk gi tu man aitvarus savo.“
Tuojaus žmogus urėdą už rankos pagavo
Ir vedė ing prieklėtį,
Kur buvo žagrės, dalgiai ir kirviai sudėti.
„Štai, – sako, – aitvarai, kurie viską gera
Gyvenime daro.“

Arklis ir meška

Kur Nevėžis nuo amžių pro Raudoną Dvarą
Čystą* vandenį savo ing Nemuną varo,
Tenai, kad vasarvidžiu saulelė tekėjo,
Juokės kalnai ir vilnys kaip auksas žibėjo,
Ilsėjos pančiuos arklis ant žolyno žalio,
Minėjo vargus savo ir sunkią nevalią:
Kaip sunkiai vakar mėšlus per dieną važiojo,
Kaip maž naktį teėdė ir maž temiegojo.
„Štai jau tek skaisti saulė ir lankos jau švinta,
Ir rasa nuo žolynų kaip sidabras krinta, –
Ir man jau reikės kelti ir prie darbo stoti,
Ir vėl ratus kaip vakar per dieną važioti.“
Kad taip dūmojo arklis vasarvidžio rytą,
Staiga jis ten išvydo daiktą nematytą:
Valkiodama lenciūgą** po žalius žolynus,
Vaikščiojo skardžiais kalnų meška po lazdynus.
Šokosi nusigandęs žirgelis bėrasis.
„Nebijok, – tarė meška, – nieks pikta nerasis!
Tėvai mūsų nuo amžių sandaroj gyveno,
Drauge gimė ir augo, ir drauge paseno.
Štai ir dabar vienokia mus laimė sutiko:
Man lenciūgas ant kaklo, tau pančiai paliko.“

Erelis, karalius paukščių ir gudrybė karaliuko⁴

* Čystas – grynas, švarus. (Red.)

** Lenciūgas – grandinė. (Red.)

⁴ Karaliukas yra mažiausias tarp visų paukščių Europos, o priguli prie giminės žvirblių, kaip nori mokyti, iš aprašo gyvulių pasaulio, vyrai. – Karaliuką lotyniškai *regulus* ir *trochilus*, prancūziškai *roitelet*, o lenkiškai *królik*, *cezarusuk*, o kartais *wołowe oko* vadina (veizėk knygą *Zoologia p. X. Jundzitta*. Dalis antra, lakštas 335).

Žemaičių pasaka

Paukščiai kitą kartą, seimą pasidarę,
Visi vienu žodžiu buvo susitarę,
Idant tasai tarp jų karaliūm pastotų,
Kurs lėkdams už visus aukščiau nuplasnotų.
Paukščiams lekiant, visus pranoko erelis, –
Bet karaliuks, būdams mažiausias paukštelis,
Ant erelio kytriai tylojo pakalos*.
Netrukus atėjo paukščiams lydžių** galas,
Nes erelis viršų gavo,
Ir visi žemyn svyravo.
Tuo tarpu karaliuks erelį paliko
Ir, aukštai skrajodams, ant paukščių sukliko:
„Aš ereliui viršų gaut neduosiu,
Aš karaliūm būsiu.“
Bet veik išsireiškė to paukščio gudrybė;
Užsidegė visų sparnuočių rūstybė:
Visi karaliuką žavinti*** norėjo
Ir lig sūdui**** stosiant kaliny tūrėjo*****.
Tuo metu pelėdai ir šikšnosparniui tiko,
Jog kalinio sargais podraug pasiliko.
Bet abudu snaudė, sergstams jautrus buvo –
Spurstelėjo šalin ir sargams pražuvo.
Norint didžias akis pelėda turėjo,
Niekur karaliuko regėt negalėjo.
Veltui šikšnosparnis abi statė ausi,
Gudraus karaliuko niekur nesuklausė.
Ligšiol veislė paukščių ant sargų rūstauja,
Kuriuodu per dienas slėptis nepaliauja.

Šlovė žemaičių

Aukšta daina

Mačiau Vilnių, šaunų miestą,
Seną mokslų gyvenimą,
Nuo žemaičių beapsėstą
Ir jų tikrą sutarimą.

*

Šlovė visus sujudino
Gera tėviškei daryti,
Ir, ką amžiai pagadino,

* Kytriai tylojo ant pakalos – gudriai tūnojo ant nugaros. (Red.)

** Lydis – vyksmas; varžybos. (Red.)

*** Žavinti – žudyti. (Red.)

**** Sūdas – teismas. (Red.)

***** Tūrėti – laikyti. (Red.)

Čėsas* yra sutaisyti.

*

Daugel metų sviets rokavo**,
Mūsų žemė kaip pražuvo,
Kaip užmiršo kalbą savo
Ir užmiršo, kuomi buvo.

*

Tarp žemaičių vis atgijo
Garbė tėvų ir liežuvis,
Meilė tarp jų išsiliejo,
Prasidžiugo ir lietuvis.

*

Sveiks, Ringaude, mūsų tėve!
Sveiks, Mindaugė, karaliūnai!
Garbę jūsų skelbdink, Dieve,
Kuri linksmin mumis nūnai.

*

Sveiks būk, senas Gediminas!
Sveiks, Algirde galingiausias!
Sveiks, Kęstuti minėtinas,
Iš žemaičių ko stipriausias!

*

Buvot ligšiol užmiršime
Dėl daugumo neprietelių,
Štai žemaičių surinkime
Šlovė jūsų prisikėlė.

*

Prasidžiugo Lėtų šalys
Ir geruma sūnų savo,
Nesang greitai iš nevalios
Pražuvimo išvadavo.

*

Šviesi saulė užtekėjo,
Lėtų nušvito pašaliai,
Rankas ant akių uždėję,
Išsiskaidė neprieteliai.

*

Šimtabalsis garsas lėkė,
Ilgus sparnus plasnodamas,
Nepaliaudams šaukė, rėkė,
Po pasaulį skrajodamas:

*

„Veizdėk, sviete nusiminęs!
Kas ten šiaurėj atsitiko,

* Čėsas – laikas. (Red.)

** Sviets rokavo – pasaulis (arba žmonės) skaičiavo. (Red.)

Lietuvos senos giminės
Pražuvime sveikos liko.“

1823 m. rugpjūčio 3 d.

Paaiškinimai

Prakalba

pasakas: pasakėčias; S. Daukantas pasakėčias taip pat vadino pasakomis (plg. „Pasakas Phedro“, 1846).

perguldytas (dg. gal.): išverstas.

surašytas (dg. gal.): parašytas, sukurtas.

pamokslus: pamokymus.

paveikslų ir parodų išrasti: pavyzdžių surasti.

kitas yra galas: kitoks yra tikslas.

per prilyginimus išguldytus: prilyginimais išdėstytus, išaiškintus.

grikoną: graiką.

frigionų žemėje: frigų žemėje.

penkis šimtus keturias dešimtis ir devynis metus... gimusį: gimusį 549 metais,

išrastoju: išradėju, kūrėju.

pagal visotimą žinią: orig. *Pagal wysotymos žynios*

tapo: orig. *tape~tapė*.

paminkslą: atminimą.

liuosoj kalboj ištaisytos: proza išdėstytos.

eilėmis: orig. *eyłomys~eilomis*.

surišta kalba: eiliuota kalba, eilėmis.

pasigundo: susigundo, mėgsta; orig. *pasygundžia~pasigundžia*.

pas rymionis... pas prancūzus... pas lenkus: orig. *pas Rimionu... pas Phrancuzu... pas Lenku~pas rimionių... prancūzų... lenkų*.

aukštas giesmes: odes.

dainuoti: orig. *dayniūoty~dainiuoti*.

Krizas Donelaitis: Kristijonas Donelaitis.

kieme: kaime.

Dievo moksle: teologijoje.

Tolminkiemio: orig. klaidingai parašyta *Walterkiemo~Valtarkiemio*, bet knygelės gale, taisant klaidas, nurodyta, kad turi būti *Tolminkiemio*.

plebonu: klebonu.

apie: orig. *apey~apei*.

po antrašu: orig. *po antrasza~po antrašo „antrašte“*.

su vokišku išguldymu: su vertimu į vokiečių kalbą.

pirmą dainuotoją: pirmą poetą, dainių, dainų kūrėją; orig. *daiyniuotoja~dainuotoją*.

Lėtų žemės: Lietuvos.

nebspaustos rankos raštuose guli: neišspausdintos tebeguli rankraštyje. Išlikę K. Donelaičio rankraščiai vėliau ne kartą buvo išspausdinti; fotografuotinį jų leidimą paruošė LTSR MA Lietuvių kalbos ir literatūros institutas 1955 m. – *Kristijono Donelaičio rankraščiai*.

šičia: orig. *szysze~šišia*; kartą *czycze~čičia*.

pluoštelį: orig. *tusztely~luoštelį*.

iš aprašo rudens: iš rudens aprašymo; cituojamos „Rudensio gėrybių“ 12–19 ir 22–27 eilutės. Transponuotame tekste sužymėtos pėdos ir cezūros taip, kaip jos skaitytinos pagal klasikinio hegzametro taisykles (suskirstė J. Girdzijauskas).

išduodame: išleidžiame (plg. le. *wydać*).

rašymo būdą... pagal vokišką ir grikoniską kalbą ištaisyta, užlaikydami: rašybą... sudarytą vokiečių ir graikų kalbų pavyzdžiu, išlaikydami.

daug vietose: daugelyje vietų.

raštininkų: rašytojų.

Dionizas Paškevyčia: Dionizas Poška.

daug visokiose eilėse: iš daugelio įvairių eilėraščių.

ar kuomet pasakas rašytų: ar kada yra rašęs pasakėčias.

Kobeckis: Jonas Kobeckis, Ad. Naruševičiaus poezijos sekėjas, parašęs eilėraštį apie Pilsudskių vestuves.

Valinavyčia: Silvestras Valiūnas.

suvokti: surasti.

Puolė man į rankas: papuolė..., pateko...

nekados mokytinio: kadaise, prieš kurį laiką buvusio auklėtinio.

vertos buvo apreiškimo: vertos buvo paskelbti.

reikalas pasakyti: reikia pasakyti.

aukštą dainą: odeą.

man, lietuviui: ...aukštaičiui. – *Lietuvis* ankstyvaisiais Lietuvos amžiais buvo bendras aukštaičių ir žemaičių vardas (žr. K. Būga, *Rinktiniai raštai*, III, p. 85). Ilgainiui dėl skirtingo istorinio likimo, regioninių bei separatistinių tendencijų veikiami, žemaičiai vis mažiau mėgo vadintis lietuviais, tą vardą palikdami savo kaimynams aukštaičiams. Taip *aukštaičių* ir *žemaičių* vietoje rados *lietuviai*, *lietuvinkai* (*Lietuva*) ir *žemaičiai* (*Žemaitija*). Toks skyrimas atsispindi jau M. Mažvydo *Catechismvsa prasty szadei* (1547); pirmoji lietuviška knyga kreipiasi žodžiais: „Knigieles Paczias byla Letuuinikump jr Szemaicziump.“ Bet ypač toks skyrimas gyvas XIX a. žemaičių raštuose. Antai D. Poška savo poemėlę vadina „Mužikas Žiemaytcziu yr Lietuwos“; S. Daukanto vienas istorinis veikalas – *Darbay senuju Lituwiu yr Žemaycziu* (1822); o L. Jucevičius kalba, kad Nevėžio upė skirta „Lietuvą nuo Žemaičių“ (*Wspomnienia Żmudzi*, 1842).

išpažinti mums reikia: reikia mums prisipažinti.

bengs: baigs, tęs toliau.

galės... surašyti: galės parašyti, sukurti.

J. J. V. Lietuvis nuo Šventos upės krašto: kas tai per asmuo, lig šiol neišaiškinta; nors Lietuvis reiškia aukštaitį nuo Šventosios (Šventos upės), bet prakalba rašyta žemaičių tarme (plačiau žr. J. Lebedys *Simonas Stanevičius*. Vilnius, 1955, p. 158–159). A. Girdenio nuomone, prakalbos autorius yra pajūrio žemaitis.

Kaip sako Dienininkas Vilniaus... m. 1828 Nr. 6: klaidingai nurodytas žurnalo numeris (turi būti Nr. 5). Turimas galvoje akademiko P. Kepeno veikalo vertimas – *O początkach, języku i literaturze narodów litewskich* (*Apie lietuvių tautos pradžių, kalbą ir literatūrą*), tame žurnale paskelbtas.

Simonas Stanevičius, *Raštai*, paruošė Jurgis Lebedys, Vilnius: Vaga, 1967, p. 33–65, 553–556.